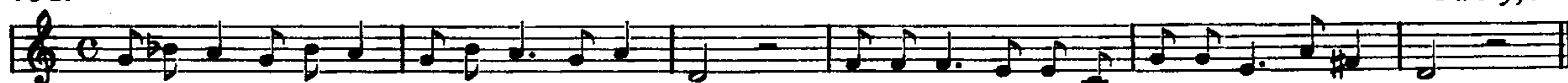

401. LOUČENÍ

754.

Od Kyjova

Po-ču-vaj, po-ču-vaj, co to v ze-mi hu - čí, e - si zvo - ny zvo-ní, le-bo ja - bor pu - čí.

Počuvaj, počuvaj,
co to v zemi hučí,
esi zvony zvoní,
lebo jabor pučí?

Zvony to nezvoní,
jabor to nepučí,
a to se má milá
se svým milým lúčí.

755.

Z Nové Usi

Vě-tr - li to fu - čí le-bo vo - da hu - čí? Le-bo sa šo-ha-jek se svú mi - uú ú - čí?

Větr-li to fučí
lebo voda hučí?
Lebo sa šohajek
se svú miuú účí?

Utírajú suze,
obá dvá puakali:
Frajirenko moja,
čeho sme dočkali!

Šak ti ty zelené
péřečka uvjadnú,
až ti mé suovečka
na srdečko padnú.

Účí sa on, účí
na zelenej úce,
červeným šatečkem
utírajú suze.

Spomeneš, šohajku,
žeš ty k nám chodívau,
zelené péřečka
ode mňa nosívau.

402. ODVYKÁNÍ

756. (*Nápěv 293 [572]*)

Pod hájíčkem zelená sa oves;
enom ty mně, má panenka, pověz.

Pod okénko podle susedovo,
až uslyší slovo synečkovo.

Škoda tebe, vyšívany šátku,
ztratila sem od synečka lásku.

Jak já tobě, synku, mám pověděť,
dyž tvé oči nechcú na mňa hleděť?

»Ne také sem kavalíry měla,
na všechny sem brzo zapomněla.«

Už já lásky tejto nenabudu,
dokad mia ty nožky nosiť budú.

Pod hajíčkem zelená sa víčka,
jak odvykne děvča šohajíčka?

A í na řa, synku, zapomenu,
půjdu podle, na řa nepohlednu.

A už sa ta láska nenavratí,
co sa Morava dokola obratí.

Ja, odvykne, ale nevím, jak pak,
bude chodiť pod okénko plakať

Ztratila sem vyšívany šátek,
na něm bylo devadesát lásek.

403. VĚNEC

757. (*Nápěv 113 [243]*)

Z Jičína

Pod horama trava rostě,
valašenka pase ovce.

Valašenko, daj mi věnec.

haže mila věncem po něm.

Pase, pase, neboja se,
vije vinky, nestyđa se.

Než bych Němcu věnec dala,
radši bych ho roztrhala,
vrany koňum šlopať dala.

Tu maš, Němec, tu maš věnec,
už je našej lasce konec.

Přišel jest k ni puhy Němec:

Jedě Němec, jedě palem,